

Krzysztof Kamalski
Adwokat
Kancelaria Adwokacka
ul. Nowy Świat 41A lok. 88
00-042 Warszawa
tel. 607 042 155

Warszawa, dnia 11 marca 2020 r.

- ODPIS -

**Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej**

Skarżący: J T

reprezentowany przez umocowanego przedstawiciela,
adwokata Krzysztofa Kamalskiego, Kancelaria Adwokacka,
00-042 Warszawa, ul. Nowy Świat 41A lok. 88,
wpisanego na listę adwokatów ORA w Warszawie, pod nr 501

Skarga konstytucyjna

Jako umocowany przedstawiciel skarżącego, na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji

wnoszę

o stwierdzenie, że art. 4 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz.U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553), w brzmieniu nadanym mu przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396), jest niezgodny z art. 32 ust. 1, zdane drugie, w związku z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie, w jakim nie przewiduje złagodzenia kary orzeczonej w sytuacji, gdy jest ona równa albo niższa od najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie ustawy nowej, łagodniejszej, oraz w zakresie, w jakim nie przewiduje obowiązku proporcjonalnego dostosowania wysokości kary orzeczonej do zmienionego zakresu zagrożenia karą, określonego w ustawie nowej, łagodniejszej.

Uzasadnienie

I Stan faktyczny sprawy

Sąd Wojewódzki w W wyrokiem z dnia stycznia 1995 r. (sygn. akt) skazał skarżącego za przestępstwo z art. 18 § 1 i 2 w związku z art. 210 § 2 i art. 10 § 2 Kodeksu karnego z 1969 r., popełnione w 1993 r., na lat pozbawienia wolności, lat pozbawienia praw publicznych i grzywnę.

Sąd Apelacyjny w W po rozpoznaniu rewizji skarżącego wyrokiem z dnia października 1995 r. (sygn. akt) utrzymał w mocy wskazany wyrok Sądu Wojewódzkiego we W .

Sąd Okręgowy w Wrocławiu postanowieniem z dnia grudnia 1999 r. (sygn. akt i) zawiesił postępowanie karne wykonawcze wobec niemożności wykonania kary pozbawienia wolności, w związku z ciężką, przewlekłą chorobą nowotworową, na jaką skarżący zapadł w czasie odbywania kary. Z orzeczonej kary pozbawienia wolności skarżący odbył lata.

W kwietniu 2019 r. obrońca skarżącego wystąpił do Sądu Okręgowego w W z wnioskiem o orzeczenie na podstawie art. 15 ust. 1, zdanie trzecie, Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych w związku z art. 91 ust. 2 i art. 241 ust. 1 Konstytucji o obniżeniu kary pozbawienia wolności wymierzonej skarżącemu wskazanym wyrokiem z lat do lat i miesięcy.

Sąd Okręgowy w W postanowieniem z dnia sierpnia 2019 r. (sygn. akt i) nie uwzględnił tego wniosku. W jego uzasadnieniu wskazał, że *„Ustawodawca ograniczył zatem działanie art. 4 § 1 k.k. wyłącznie do sytuacji zmiany ustawy jaka nastąpiła w okresie od popełnienia czynu zabronionego do czasu orzekania. W określonych przypadkach, a to opisanych w art. 4 § 2-4 k.k., który w znacznej części stanowi odzwierciedlenie zapisów art. 15 ust. 1 MPPOiP, w przypadku zmiany ustawy na łagodniejszą (...) już po prawomocnym orzeczeniu kary ustawodawca krajowy zapewnił mechanizmy, których celem jest skorzystanie przez skazanych z nowych łagodniejszych przepisów.”*

Sąd Apelacyjny w W po rozpoznaniu zażalenia skarżącego postanowieniem z dnia grudnia 2019 roku (sygn. akt), utrzymał w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w W z dnia sierpnia 2019 r. W jego uzasadnieniu wskazał na str. 5-6, że „ ... przepis art. 4 § 2 KK odnosi się do zmiany ustawy po wymierzeniu kary w prawomocnym wyroku (...). Wymieniony przepis odnosi się do kar, które są wykonywane lub do tych, które będą wykonywane. Reguła określona w art. 4 § 2 KK ma więc zastosowanie do sytuacji, w której znajduje się (skarżący – przypis autora skargi), gdyż kara pozbawienia wolności (...) nie została wykonana w całości. (...) Stosownie do art. 4 § 2 KK redukcja kary zachodzi, gdy kara orzeczona na podstawie wcześniej obowiązującej ustawy przekracza swoją dolegliwością wysokość kary, która może być orzeczona na podstawie nowej ustawy. Nie chodzi tutaj tylko o granicę ustawowego zagrożenia przewidzianego za czyn stanowiący przedmiot wyroku skazującego na podstawie wcześniej obowiązującej ustawy i zagrożenia za taki czyn w nowej ustawie, ale o granicę dopuszczalnego maksymalnego wymiaru kary za dany czyn zabroniony na podstawie nowej ustawy ...” Natomiast na str. 9 wskazał, że „Wprowadzone w art. 4 § 2-4 KK mechanizmy dostosowały polskie prawo do standardu wynikającego z art. 15 ust. 1 MPPOiP. Wymieniony przepis, a także art. 4 § 2 KK nie określają jednak zasady proporcjonalnego redukowania prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności w sposób podany w zażaleniu, a jedynie obniżenie wymierzonej kary do wysokości najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie nowej ustawy. Powyższa zasada nie ma jednak zastosowania do sytuacji (skarżącego – przypis autora skargi), gdyż wymierzona mu kara pozbawienia wolności nie przekracza górnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 280 § 2 KK.”

Przytoczone fragmenty uzasadnień postanowień sądów obu instancji, a w tym stwierdzenie ze str. 9 uzasadnienia postanowienia Sądu Apelacyjnego w W , że kara orzeczona wobec skarżącego nie podlega złagodzeniu na podstawie art. 4 § 2 k.k. wskazują, że rozstrzygnięcia te zapadły nie tylko na podstawie art. 15 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, ale również na podstawie art. 4 § 2 Kodeksu karnego z 1997 r., w brzmieniu nadanym mu przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396).

Odpis postanowienia Sądu Apelacyjnego w W z dnia grudnia 2019 r. (sygn. akt) z uzasadnieniem doręczono skarżącemu w dniu 12 grudnia 2019 r.

II Charakterystyka zaskarżonej normy

Art. 4 § 2 Kodeksu karnego z 1997 r., w brzmieniu nadanym mu przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396) stanowi, że „ *Jeżeli według nowej ustawy za czyn objęty wyrokiem nie można orzec kary w wysokości kary orzeczonej, wymierzoną karę obniża się do wysokości najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie nowej ustawy.*”

Przewidziane tą normą obniżenie wymiaru kary prawomocnie orzeczonej obejmuje wyłącznie przypadki, gdy kary w takiej wysokości nie można orzec na podstawie ustawy nowej, łagodniejszej, przy czym złagodzenie kary orzeczonej następuje do wysokości najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie nowej ustawy.

Norma ta nie przewiduje złagodzenia kary orzeczonej w sytuacji, gdy jest wysokość jest równa albo niższa od najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie ustawy nowej, łagodniejszej. Nie przewiduje także proporcjonalnego dostosowania (zmniejszenia) wysokości kary orzeczonej do zmienionego zakresu zagrożenia karą (przedziału od ... do ...), określonego w ustawie nowej, łagodniejszej.

W przypadku sprawców prawomocnie skazanych, jakich dotyczy art. 4 § 2 k.k., stosowanie ustawy przewidującej łagodniejsze zagrożenie karą jest znacznie węższe od określonego w art. 4 § 1 k.k., mającego zastosowanie do sprawców, wobec których kara jest orzekana na podstawie ustawy nowej, łagodniejszej.

W przypadku orzekania kary na podstawie ustawy nowej, łagodniejszej, jej wymiar jest miarkowany w przedziale zagrożenia karą (od ... do ...), określonego tą nową ustawą. Art. 4 § 1 k.k. nie przewiduje żadnych ograniczeń w stosowaniu ustawy nowej, łagodniejszej.

Aby zobrazować rozdźwięk pomiędzy sytuacją prawną sprawcy, do którego ma zastosowanie art. 4 § 1 k.k. a sytuacją sprawcy, do którego ma zastosowanie art. 4 § 2 k.k. wystarczy wskazać, że ich sytuacja prawna byłaby taka sama tylko wówczas, gdyby wobec sprawcy, który popełnił przestępstwo pod rządami ustawy wcześniejszej, surowszej a sądownego pod rządami ustawy nowej, łagodniejszej, można było orzec karę wyłącznie w wysokości stanowiącej górną granicę zagrożenia według ustawy nowej.

III Niezgodność zaskarżonej normy z konstytucyjnymi

Norma art. 4 § 2 Kodeksu karnego z 1997 r., w brzmieniu nadanym jej przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396), jest niezgodna z art. 32 ust. 1, zdanie drugie, Konstytucji z tej przyczyny, że uchybia zasadzie równego traktowania wszystkich przez władze publiczne. Zasada ta odnosi się także do osób podlegających karze za przestępstwa. Tymczasem art. 4 § 2 k.k. implikuje nierówne traktowanie sprawców ukaranych pod rządami ustawy wcześniejszej, surowszej, w stosunku do sprawców podlegających ukaraniu pod rządami ustawy nowej, łagodniejszej.

Sprawcy, wobec których kara jest orzekana w warunkach określonych w art.4 § 1 k.k. korzystają z nowej, łagodniejszej ustawy bez ograniczeń, a wymiar kary jest wobec nich miarkowany w całym przedziale zagrożenia (od ... do ...) określonego tą nową ustawą także wówczas, gdy kara jest orzekana za czyn popełniony pod rządami ustawy wcześniejszej, surowszej.

Natomiast art. 4 § 2 k.k. nie stwarza sprawcom ukaranym pod rządami ustawy surowszej równoważnych czy choćby zbliżonych do art. 4 § 1 k.k. warunków do skorzystania z nowej, łagodniejszej ustawy. Od skorzystania z niej są bowiem wyłączeni sprawcy, wobec których orzeczono karę w wymiarze równym albo niższym od najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie ustawy nowej. Ponadto wskazana norma nie przewiduje obowiązku proporcjonalnego dostosowania (zmniejszenia) wysokości kary orzeczonej do zmienionego zakresu zagrożenia karą (przedziału od ... do ...), określonego w ustawie nowej, łagodniejszej. A przecież sprawców, wobec których kara jest orzekana pod rządami ustawy nowej, łagodniejszej, nie dotyczą żadne ograniczenia w stosowaniu takiej ustawy.

Art. 4 § 2 k.k. powoduje, że sprawcy takich samych czynów zabronionych, popełnionych w czasie obowiązywania tej samej ustawy są traktowani przez władze publiczne nierówno, bo ci sprawcy, wobec których karę orzeczono jeszcze w czasie obowiązywania ustawy surowszej nie mogą skorzystać z ustawy nowej, łagodniejszej w takim zakresie, w jakim korzystają z niej ci sprawcy, wobec których kara jest orzekana w czasie obowiązywania takiej nowej, łagodniejszej ustawy. Takie same podmioty prawa o takich samych relewantnych cechach są traktowane nierówno.

Nierówne traktowanie sprawców takich samych czynów zabronionych najdobitniej oddaje przytoczone już spostrzeżenie, wynikająca z porównania § 1 i § 2 art. 4 k.k., iż określona tymi przepisami sytuacja prawna sprawców byłaby równa tylko wówczas, gdyby wobec tych, do których ma zastosowanie § 1, i którzy przestępstwo popełnili pod rządami ustawy wcześniejszej, surowszej, a kara względem nich jest orzekana pod rządami ustawy nowej, łagodniejszej, można było orzec karę wyłącznie w wysokości najsurowszej kary możliwej do orzeczenia według ustawy nowej.

Nierówne traktowanie sprawców, jakich dotyczą normy art. 4 § 1 i 2 k.k. wynika także z tego, że kara orzekana w warunkach § 1 jest miarkowana w przedziale zagrożenia karą (od ... do ...), przewidzianego ustawą łagodniejszą. Natomiast § 2 nie przewiduje dostosowania kary orzeczonej w czasie obowiązywania ustawy wcześniejszej, surowszej do przedziału zagrożenia przewidzianego w ustawie nowej, łagodniejszej. Przewiduje jedynie obniżenie wymiaru kary orzeczonej pod rządami ustawy surowszej do wysokości najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie nowej ustawy. Takie obniżenie wysokości kary nie sposób jednak nazwać dostosowaniem do przedziału zagrożenia karą przewidzianego w ustawie nowej, łagodniejszej. Jest to częściowa redukcja wysokości kary orzeczonej, ale w ograniczonym zakresie, skoro sprowadza się do jej obniżenia do najwyższej kary przewidzianej w nowej ustawie.

Ponadto sprawcy, wobec których na podstawie ustawy wcześniejszej orzeczono karę w wymiarze mieszczącym się w przedziale zagrożenia karą określonego w ustawie nowej, łagodniejszej, w ogóle nie mogą skorzystać z nowej ustawy (łagodniejszego zagrożenia karą w przedziale od ... do ...), bo § 2 nie przewiduje proporcjonalnego dostosowania wszystkich kar orzeczonych w czasie obowiązywania ustawy surowszej, tj. niezależnie od ich wysokości, do łagodniejszego przedziału zagrożenia przewidzianego w ustawie nowej, łagodniejszej, i to pomimo tego, że były one orzekane przy surowszym zagrożeniu karą.

Norma art. 4 § 2 Kodeksu karnego z 1997 jest niezgodna z **art. 2 Konstytucji** z tej przyczyny, że nie przewiduje procedury (metody) sprawiedliwego, proporcjonalnego dostosowania wszystkich kar orzeczonych w czasie obowiązywania ustawy surowszej do zmienionego przedziału zagrożenia przyjętego w ustawie nowej, łagodniejszej. Określenie takiej metody w ustawie jest niezbędne dla realizacji zasady państwa prawnego, bo orzekanie o wysokości kary musi mieć podstawę w ustawie.

Norma art. 4 § 2 Kodeksu karnego z 1997 r. jest niezgodna z **art. 31 ust. 3 Konstytucji** z tej przyczyny, że w odniesieniu do sprawców ukaranych na podstawie ustawy wcześniejszej, surowszej, która została zastąpiona przez ustawę nową, łagodniejszą, ogranicza zastosowanie nowej ustawy do przypadków, gdy kara orzeczona wykracza ponad górną granicę zagrożenia przewidzianego w nowej ustawie. Pozostali sprawcy, względem których orzeczono karę w wysokości równej albo niższej od najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie nowej ustawy są wyłączeni od skorzystania z niej.

Takie ograniczenie w stosowaniu ustawy nowej, łagodniejszej godzi w istotę prawa określonego w art. 32 ust. 1, zdanie drugie, Konstytucji RP do równego traktowania każdego przez władze publiczne, skoro sprawcy takich samych czynów zabronionych, popełnionych w czasie obowiązywania tej samej ustawy są traktowani nierówno tylko dlatego, że kary za te czyny są orzekane w różnym czasie, co powoduje, że sprawcy skazani w czasie obowiązywania ustawy surowszej są traktowani nierówno, bo surowiej, względem sprawców skazanych w czasie obowiązywania ustawy nowej, łagodniejszej. Takie ograniczenie zasady równego traktowania, dotyczące sprawców czynów zabronionych nie jest konieczne dla ochrony dóbr, wolności i praw wskazanych w art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Norma art. 4 § 2 Kodeksu karnego z 1997 jest niezgodna z **art. 45 ust. 1 Konstytucji**, ponieważ implikuje niesprawiedliwe traktowanie sprawców takich samych przestępstw, popełnionych w czasie obowiązywania tej samej ustawy karnej, wyłącznie z tej przyczyny, że kara jest względem nich orzekana w różnym czasie. Nie sposób uznać za sprawiedliwe to, że sprawca, wobec którego karę orzeczono na podstawie ustawy wcześniejszej, surowszej, jest wyłączony od możliwości proporcjonalnego dostosowania (zmniejszenia) wysokości orzeczonej kary do łagodniejszego przedziału zagrożenia karą (od ... do ...), określonego w nowej ustawie, podczas gdy sprawca, wobec którego kara jest orzekana w czasie obowiązywania ustawy nowej, łagodniejszej, jest traktowany korzystniej, bo wysokość orzekanej względem niego kary jest miarkowana w łagodniejszym przedziale zagrożenia karą.

Niezgodność art. 4 § 2 k.k. z art. 45 ust. 1 Konstytucji wynika także z tego, że sprawcy, wobec których kary orzeczono przed wprowadzeniem ustawy łagodniejszej są pozbawieni prawa do sądu, jakie obejmowałyby proporcjonalne dostosowanie (zmniejszenie) kary orzeczonej do łagodniejszego przedziału zagrożenia przewidzianego w nowej ustawie. Zapewnienie im prawa do sądu w tym zakresie jest konieczne, bo tylko sąd orzeka o karze.

IV Określenie naruszonych konstytucyjnych praw podmiotowych oraz sposobu ich naruszenia

Wykazana w pkt III uzasadnienia nin. skargi niezgodność art. 4 § 2 Kodeksu karnego z art. 32 ust. 1, zdane drugie, w związku z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP stała się przyczyną **naruszenia prawa skarżącego do równego traktowania przez władze publiczne, przyznanego w art. 32 ust. 1, zdanie drugie, Konstytucji RP.**

Do naruszenia tego prawa skarżącego doszło w postanowieniu Sądu Okręgowego w W z dnia sierpnia 2019 r. (sygn. akt i), z tej przyczyny, że Sąd rozpoznając wniosek oparty na art. 91 ust. 3 Konstytucji RP o bezpośrednie zastosowanie art. 15 ust. 1, zdanie trzecie, Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, orzekał także na podstawie normy art. 4 § 2 k.k., skoro w uzasadnieniu postanowienia ją przywołał objaśniając, dlaczego nie ma zastosowania do kary orzeczonej względem skarżącego.

Do naruszenia tego prawa skarżącego doszło następnie w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w W z dnia grudnia 2019 roku (sygn. akt), którym utrzymano w mocy wskazane postanowienie Sądu Okręgowego w W . Sąd Apelacyjny rozpoznając zażalenie dotyczące odmowy bezpośredniego zastosowanie art. 15 ust. 1, zdanie trzecie, Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, orzekał także na podstawie art. 4 § 2 k.k., co obrazuje wypowiedź ze str. 9 uzasadnienia, że kara orzeczona wobec skarżącego nie podlega złagodzeniu na podstawie tej normy.

Wykazana w pkt III uzasadnienia nin. skargi niezgodność art. 4 § 2 k.k. z art. 32 ust. 1, zdane drugie, w związku z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP stała się także przyczyną **naruszenia prawa podmiotowego skarżącego do sądu, przyznanego w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.**

Skoro sądy obu instancji stwierdziły, że kara pozbawienia wolności orzeczona wobec skarżącego wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w W z dnia stycznia 1995 r. (sygn. akt) nie podlega złagodzeniu na podstawie art. 4 § 2 k.k. z tej przyczyny, że kara pozbawienia wolności w takiej samej wysokości może zostać orzeczona na podstawie Kodeksu karnego z 1997 r., to orzekły w oparciu o ten akt normatywny.

Do naruszenia wskazanych praw podmiotowych skarżącego doszło w następstwie stosowania przez sądy obu instancji normy art. 4 § 2 k.k. i odmówienia skarżącemu złagodzenia kary pozbawienia wolności także z tej przyczyny, że wskazana norma nie przewiduje możliwości zastosowania ustawy nowej, łagodniejszej w odniesieniu do kary pozbawienia wolności w takiej wysokości, jak orzeczona względem skarżącego.

Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w W z dnia stycznia 1995 r. (sygn. akt) za przestępstwo z art. 18 § 1 i 2 w zw. z **art. 210 § 2** i art. 10 § 2 **Kodeksu karnego z 1969 r.**, popełnione w 1993 r., wymierzono skarżącemu karę lat pozbawienia wolności. Jej wysokość była określana w przedziale zagrożenia **od 5 do 15 lat pozbawienia wolności albo 25 lat pozbawienia wolności, do kary śmierci** - art. 18 § 1 i 2, art. 20 § 1, art. 210 § 2, art. 30 § 3 i art. 32 § 1 Kodeksu karnego z 1969 r.

Z dniem 1 września 1998 r. weszła w życie ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz.U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553), natomiast utraciła moc ustawa z dnia 19 kwietnia 1969 r. – Kodeks karny (Dz.U. z 1969 r., Nr 13, poz. 94) - vide art. 1 i art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks karny (Dz.U. z 1997 r., Nr 88, poz. 554, ze zmianami).

W Kodeksie karnym z 1997 r. taki czyn zabroniony, jak przypisany skarżącemu został stypizowany w art. 18 § 2 i 3, art. 19 § 1, **art. 280 § 2** i art. 11 § 2 jako zagrożony karą w przedziale **od 3 do 15 lat pozbawienia wolności**.

Pomimo wprowadzenia ustawy względniejszej, przewidującej łagodniejsze zagrożenie karą (w przedziale od ... do ...), skarżący nie skorzystał z tej ustawy, gdyż wymierzona mu kara pozbawienia wolności nie została złagodzona dla proporcjonalnego dostosowania jej wymiaru do zmienionego zakresu zagrożenia karą, przewidzianego w ustawie nowej, łagodniejszej. Niemożność skorzystania przez skarżącego z ustawy nowej, łagodniejszej, wynika z zastosowania przez sądy normy art. 4 § 2 k.k., która wyłącza stosowanie ustawy nowej, łagodniejszej w odniesieniu do kar w takim wymiarze, jaki może zostać orzeczony na podstawie takiej ustawy.

Umocowany przedstawiciel

Krzysztof Kamalski

W załączeniu:

- pełnomocnictwo i dowód uiszczenia opłaty skarbowej;
- wyrok Sądu Wojewódzkiego w W z dnia stycznia 1995 r.
(sygn. akt) z uzasadnieniem;
- wyrok Sądu Apelacyjnego w W z dnia października 1995 r.
(sygn. akt) z uzasadnieniem;
- postanowienie Sądu Okręgowego w W z dnia grudnia 1999 r.
(sygn. akt i) z uzasadnieniem;
- postanowienie Sądu Okręgowego w W z dnia sierpnia 2019 r.
(sygn. akt i) z uzasadnieniem;
- postanowienie Sądu Okręgowego w W z dnia września 2019 r.
(sygn. akt) z uzasadnieniem;
- postanowienie Sądu Apelacyjnego w W z dnia grudnia 2019 roku
(sygn. akt) z uzasadnieniem;
- 4 odpisy skargi;